

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci navrhovatelů: **a) JUDr. V. M., b) JUDr. M. S.**, proti odpůrkyni: **obec Úholičky**, Náves 10, Úholičky (zastoupena advokátem JUDr. Františkem Hrudkou, Vodičkova 30, Praha 1), za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. J. Š., Ph.D.**, (zastoupen advokátem Mgr. Janem Zapotilem, Václavské náměstí 38, Praha 1), o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Úholiček č. 1/2020/OOP vydaného usnesením zastupitelstva obce ze dne 9. 3. 2020, č. 2/12VZ/2020, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele a) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2021, čj. 51 A 17/2021 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Navrhovatel a) **je p o v i n e n** zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce, advokáta JUDr. Františka Hrudky.
- III. Navrhovatel b) a osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Navrhovatelé jsou spoluvlastníky pozemku v obci Úholičky o výměře 2 951 m², který byl v minulosti zařazen do kategorie ZA – zahrady; to umožňovalo využít pozemek k individuální rekreaci. Za určitých podmínek bylo také přípustné přestavět rekreační objekty na objekty pro trvalé bydlení. Územní plán z roku 2020 přeřadil pozemek do plochy přírodní (P) a zahrnul jej do lokálního biokoridoru; nově tak není možné na pozemku stavět. Navrhovatelé žádali, aby byl pozemek zařazen do plochy smíšené obytné (O), s tím však neuspěli.

[2] Obrátili se na krajský soud s návrhem na zrušení části územního plánu, krajský soud však jejich návrh zamítl. Proces přijetí územního plánu podle něj proběhl řádně a námitky navrhovatelů byly vypořádány dostatečně. Soud zdůraznil, že jeho úkolem je zabránit excesům v územním plánování, nikoli sám namísto zastupitelstva obce zvažovat, zda by pro pozemek nebyl vhodnější jiný způsob využití.

[3] Navrhovatel a) (nyní stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že územní plán porušil zásadu proporcionality, protože zásah do stěžovatelova vlastnického práva nebyl nutný v takovém rozsahu. Celý pozemek se stal součástí biokoridoru, ten ale kvůli oplocení nemůže být funkční. Z jedné strany sousedí pozemek s pozemkem zastavěným rodinným domem, z dalších stran pak s komunikací a s dětským hřištěm Švestkovna, kde nejsou žádné porosty. Krajský soud svým rozsudkem popřel skutečný stav věci, přitom odmítl provést místní šetření. Rozsudek ve věci 7 As 363/2019 použil krajský soud účelově, ačkoli právě z něj plyne, že stávající oplocení je důvodem pro jiné umístění biokoridoru.

[4] Odpůrkyně se k věci obsáhle vyjádřila a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[5] Kasační stížnost není důvodná. Krajský soud se návrhem podrobně zabýval, při jednání provedl důkaz řadou listin a své závěry řádně odůvodnil. Stěžovatel naproti tomu přináší jen stručný nesouhlas s těmito závěry a neuvádí žádné argumenty, které by mohly napadený rozsudek zpochybnit.

[6] Jak správně uvedla odpůrkyně, není pravda, že by se celý stěžovatelův pozemek stal součástí biokoridoru: biokoridor prochází jen severní částí pozemku. Stěžovatel setrvale poukazoval na to, že pozemek je oplocen, a že tak funkci biokoridoru nemůže plnit. Z odůvodnění územního plánu i z rozhodnutí o námitce však plyne, že sporná plocha fakticky sloužila jako biokoridor už dříve, a to navzdory pletivovému plotu. Projektant územních systémů ekologické stability, který byl ke zpracování návrhu územního plánu přizván, připustil, že oplocení je sice nevhodné, ale funkčnosti biokoridoru nebrání. I krajský soud připomněl, že biokoridor nemá sloužit jen k migraci velkých savců, ale obecně k pohybu jakýchkoli organismů (rostlinných i živočišných) mezi biocentry.

[7] V řízení nebyl spor o to, že stěžovatelův pozemek sousedí na severu se zastavěným pozemkem a na západě s dětským hřištěm; nebylo k tomu tedy třeba provádět místní šetření. Ostatně je to patrné i z veřejně dostupných map, stejně jako to, že prostor dětského hřiště není (logicky) osázen porostem. Z ničeho však neplyne, že plocha biokoridoru musí být zalesněná: biokoridor je naopak územím, které zpravidla neumožňuje organismům dlouhodobou existenci, ale slouží právě jen k propojení biocenter, tedy míst, kde organismy trvale žijí [§ 1 písm. b) prováděcí vyhlášky č. 395/1992 Sb. k zákonu č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny]. Krajský soud připomněl, že je především na obci, kde se rozhodne vést hranici mezi územím zastavěným (či zastavitelným) a územím přírodního charakteru. Stěžovatelův pozemek nikdy dříve nepatřil do zastavěné části obce – a ze skutečnosti, že za severní hranou pozemku stojí rodinný dům, neplyne nárok na to, aby se zástavba rozšiřovala i směrem na jih, do území dosud nezastavěného.

pokračování

[8] NSS nemá výhrady ani vůči tomu, jak krajský soud použil jeho rozsudek ze dne 28. 5. 2020, čj. 7 As 363/2019 - 67.

[9] V citované věci byla zamítnuta jak žaloba, tak kasační stížnost navrhovatele, přes jehož pozemek byl novým územním plánem zřízen biokoridor. Tamější navrhovatel namítal, že tento postup nepřiměřeně zasahuje do jeho vlastnického práva a že by bylo lépe ponechat biokoridor v jeho původní trase. To obec i soudy odmítly a poukázaly na dva důvody nového umístění biokoridoru. Jednak měl biokoridor tvořit součást pásu zeleně, který by odclonil plánovanou přeložku silnice od obytné zástavby; jednak nebylo možné zachovat původní biokoridor, v jehož severní části „*se nachází oplocená zástavba, která brání průchodu živočichů přes biokoridor*“ (bod 72 rozsudku 7 As 363/2019). Z takto formulované věty nelze usuzovat – jak to činí stěžovatel – že existence (jakéhokoli) oplocení automaticky znemožňuje umístit biokoridor. Z věty není ani zřejmé, o jaký typ oplocení šlo (krajský soud v nynější věci správně popsal, že plaňkové či pletivové oplocení nebrání migraci drobnějších organismů), a především oplocení tehdy chránilo *zástavbu*; o nic takového v nynější věci nejde. Rozhodným důvodem pro přemístění biokoridoru ve věci 7 As 363/2019 byla jeho přídatná funkce, tj. chránit obytnou lokalitu před hlukem a prachem. Zmínka o oplocení tedy nemá takový význam, jaký jí stěžovatel připisuje. Přílehlavěji na stěžovatele dopadají úvahy v bodě 77 rozsudku 7 As 363/2019: zde soud vysvětluje, že bez odborného stanoviska nelze s úspěchem zpochybnit funkčnost biokoridoru, který byl v územním plánu vymezen odborně způsobilou osobou a schválen i orgánem ochrany přírody a krajiny.

[10] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, a NSS tak jeho kasační stížnost zamítl.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto je povinen nahradit úspěšné odpůrkyni náklady zastoupení.

[12] Ve správním soudnictví se obvykle nepřiznává náhrada nákladů řízení za právní zastoupení „profesionálním“ správním orgánům, o nichž se předpokládá, že budou způsobilé hájit svá rozhodnutí či své postupy před soudem samy. Výjimku z tohoto pravidla ale tvoří právě část agendy přezkoumávání opatření obecné povahy, v níž na straně odpůrce často stojí malé obce, které nemají potřebný odborný aparát (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 29). K takovým malým obcím bez odborného zázemí patří i odpůrkyně. Náklady, které vynaložila na advokátní zastoupení, tak byly vynaloženy účelně a stěžovatel je povinen jí je nahradit.

[13] Náklady jsou zde tvořeny částkou výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, tj. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Tuto částku je třeba zvýšit o DPH ve výši 21 %, jejímž je advokát plátcem; dohromady to činí 4 114 Kč.

[14] Navrhovatel b) kasační stížnost nepodal, v řízení byl jen pasivním účastníkem ze zákona (§ 105 odst. 1 s. ř. s.). Z povahy věci mu tak ani nemohly vzniknout žádné náklady; současně nebyl v řízení neúspěšný a není povinen podílet se na hrazení nákladů

vzniklých odpůrkyni, protože nijak procesně nezpochybnil pro ni příznivý rozsudek krajského soudu. Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem; to ale v této věci nenastalo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu